

מחשבת קצרה על הדף

הרב יחזקאל הרטמן
SHORT MACHSHAVA ON THE DAF

נדריים ג

עניין: כינויי נדריים

תוס' ב.

הכי וקשה למ"ד לשון נכריים אמאי נקט הני ליטני לימא צלל הלשונות שהם נודריים צלשונם יהא נדר ואומר ר"י ודאי אס יהא צלשונם יהא נדר אחרי שהם מצנינים והני דמתני' אפילו לא יצינו האי לשון הרי הוא נדר'. ולמ"ד

ביאור הלכה ס"י קא

שמים, כן כתב הפרי-מגדים: * יכול להתפלל בכל וכו'. עיין במשנה ברורה. וכתב במגן-אברהם בשם הספר-חסידיים דמוטב להתפלל בלשון שמבין אם אינו מבין בלשון-הקודש. ומוכח בספר חסידיים סימן תקפח דהיינו דוקא אם הוא ירא-שמים ורצונו בזה הוא רק כדי שיתפלל בכונה, אבל אם אינו בכי האי גוונא יתפלל בלשון-הקודש, והטעם, כי לשון-הקודש יש לו סגולות רבות מכל לשונות, והוא הלשון שהקודש-ברוך הוא מדבר בו עם נביאיו, כמו שכתב הרמב"ן בפרשת תשא, ותז"ל אמרו: בלשון-הקודש נברא העולם, כדכתיב "לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת", וגם כשחקנו כנסת הגדולה את נוסח התפלה היו מאה ועשרים זקנים ומהם כמה נביאים, והמה נמנו על כל ברכה בתיבותיה ובצירופי אותיותיה בכמה סודות נעלמות ונשגבות; וכשאנו אומרים דברים אלו כלשונם של כנסת הגדולה, אף שאין אנו יודעין לכרוך, מכל מקום עלתה לנו תפלתנו כהוגן, כי התיבות בעצמן פועלין קדושתן למעלה, מה שאין כן כשמתפללין בלע"ז:

מי השילוח פרשת מטות

איש כי ידור נדר, חיתתו צמס' נדריים מאי קינס ר"י אמר לשון נכריים הן ר"ל אמר לשון שצדו להם חכמים, הטעין צזה כמי"ש יראת ה' הוא חכמה וסור מרע צינה, חכמה היא שהאדם ישכילו על כל דבר ויבין לאשורו אס נכון לפניו לעשותו והדבר אשר לא יכשר לפניו יגדיר א"ע ממנה, וצינה היא כשלב האדם מאכך שלא יבא צלצו שום דבר נגד רצון הש"י ילא שום חשק נגד רצון ה', וכל מי שאין עוד לבו מזוכך לריך לגדריים וסויגים שלא יבא לידי מכשול, ולכן אמר ר"י כי כל הלשונות של נדריים לשון נכריים הן כי כל לשונות של נכריים נקרא עלגו לשון כידוע, וגם זה האדם לאשר עזן לא בא לכלל צינה להיות קבוע צלצו לצל יולטרך עוד לגדריים וסויגים ע"כ לשון נכריים נקרא, ור"ל אמר לשון שצדי להם חכמים, כל אחד אמר לפי שורשו. כי ר"י ה"י לדיק מעיקרו ור"ל אמר לפי שורשו כי רצ חסד מטה כלפי חסד, אף הלשונות האלו לשון חכמים הם. כי ה' צרוב רחמיו לא יעזוב אפילו כוונה לש"ש

אגרא דכלה פרשת ויגש

אבל תכתובן הדבר דהנה העולם נברא בלשון הקודש^(א), אם כן כל דבר ודבר הנמצא בעולם, שמו האמיתי הוא בלשון הקודש, ושאר הלשונות הם רק לסימן, למשל המאכל הנעשה מחיטים נקרא בלשון הקודש לחם והוא שמו האמיתי, ובשאר הלשונות כשנרצה לדבר מאותו הדבר נכנהו בשם אחר כגון ברוי"ט בל"א, ואינו שמו האמיתי רק סימן שתיבה כזו מורה על לחם אבל אינו שמו האמיתי, אם כן הרי שארי הלשונות הם דומה בדומה לצפצופי העופות אשר צפצופיהם הם סימן לאיזה דבר הנרצה, והמבין צפצופם ידע כוונתם אבל אינם מדברים בשמות האמתיים, אם כן אין מעלת המדבר על מין החי רק בלשון הקודש, הבן הדבר ותודה על האמת,

